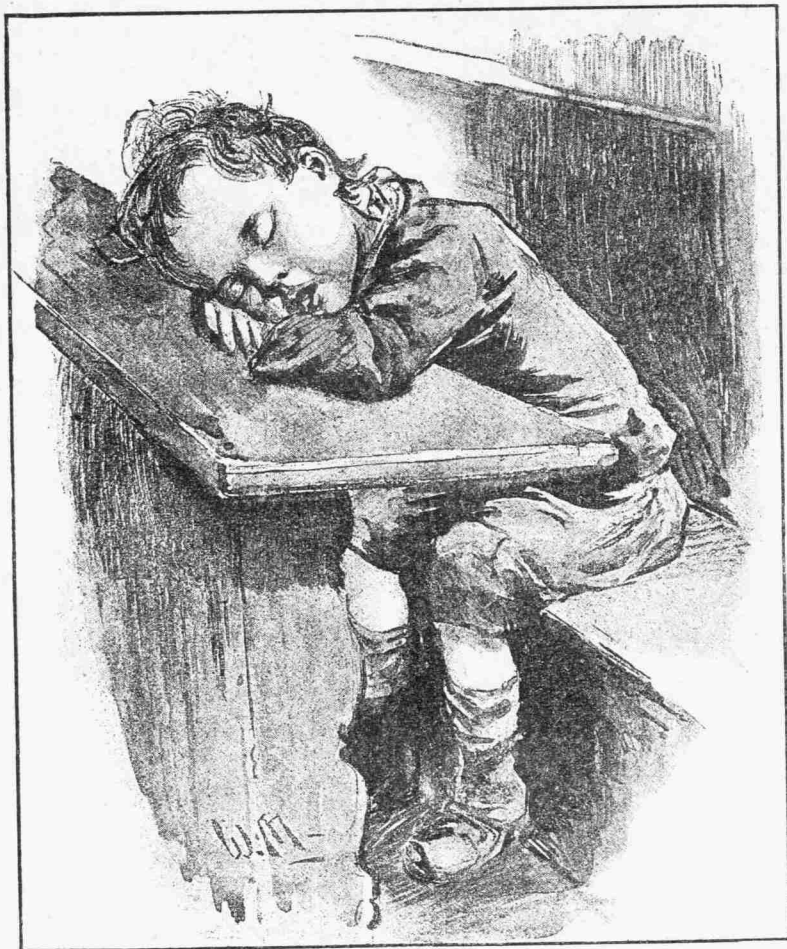

— Τώρα νὰ σύνομε τὴ βάρκα, παπᾶ, εἶπεν ὁ μπάρμπα Στεφανῆς, κ' ὕστερα οἱ ἄνδρες νὰ φορτωθῶμε ἕλα τὰ πράγματα καὶ ν' ἀρχίσουμε σιγά-σιγά ν' ἀνεβαίνουμε. Ἄς πάρουν κ' ἡ γυναῖκες ὅ,τι μποροῦν.

— Νὰ τώρα τί ἄξιζε νᾶχα τὸ μ'λᾶρι μαζί μ', εἶπεν ὁ Βασίλης τῆς Μυλωνοῦς· σοῦ εἶπα, μπάρμπα Στεφανῆ, νὰ τὸ παραχάρομε, δὲ θέλησες.

Ἐσυραν τὴν λέμβον. Ἦναψαν τὰ δύο φανῶρια ποῦ εἶχαν. Ὁ Βασίλης ἔλαβε τὰ πτυᾶρια καὶ τὰς ἀξίνας του, καὶ ἀπομακρυνθεὶς προσωρινῶς ἤρχισε νὰ κατοπτεῖη ποῦ θὰ εὑρίσκε μονοπάτι

τὸ μονοπάτι, πλακωμένον πολὺ ἀπὸ τὴν χιόνα, ἀλλ' ὅτι μὲ πολὺν κόπον, ἂν προπορεύονται δύο ἄνθρωποι καὶ ξεχειονίζου, ἐλπίζει νὰ φθάσουν εἰς τὸ Κάστρον τὸ γρηγορώτερον... ἕως τὰ μεσάνυκτα. Ἐφορτώθησαν τὰς ἀποσκευὰς. Ὁ κύρ Ἀλεξανδρῆς ἔλαβε τὸ ἕνα φανάρι καὶ μία τῶν γυναικῶν τὸ ἄλλο. Ὁ Βασίλης τῆς Μυλωνοῦς, ὁ μπάρμπα Στεφανῆς καὶ ὁ υἱὸς του, ἔλαβον τὰ πτυᾶρια καὶ τὰς ἀξίνας καὶ προπορεύμενοι ἤρχισαν νὰ ξεχειονίζωσιν. Ὁ ὁρομίσκος ἀνήρχετο ἔρπον εἰς τὸν κορημὸν κατ' ἀρχάς, εἶτα κατήρχετο εἰς ἕν παραθαλάσσιον κοίλωμα. Ἐπάτου

Ο ΥΠΝΑΡΑΣ

ὄχι πολὺ πατημένον ἀπὸ τὴν χιόνα, ὥστε νὰ δύνανται ἄνθρωποι νὰ βηδίσωσιν. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὡς τὸ Κάστρον, τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ὡς πελώριος ἀμαυρὸς ὄγκος ὑψηλὰ πρὸς Βορρᾶν, ἡ ὁδὸς δὲν θὰ ἦτο πλέον τῆς ὥρας, ἀλλ' εἰς ἡν κατάστασιν ἦτο τώρα ὁ δρόμος ἀπὸ τὰς χιόνας, τίς εἶδεν ἂν θὰ ἤρκει καὶ τὸ τριπλάσιον τοῦ χρόνου ὅπως φθάσωσιν. Ἐδείκνησαν ὅλοι ἐπὶ ποδῶς μὲ δίπτυρα καὶ μὲ ἐλαίας καὶ ἔπιον ὀλίγον οἶνον ἢ ρακίην.

Ὁ Βασίλης ἐπαμειβόμενος ἀνήγγειλεν ὅτι ἀνεῦρε

προσεκτικῶς, ὡς νὰ ἐμετροῦσαν τὰ βήματά των. Ἡ σελήνη εἶχεν ἀπαλλαγῆ τῶν νεφῶν καὶ προσεπάθει νὰ φέγγῃ τὸν δρόμον μὲ τὸ κρυσθὸν φῶς τῆς. Ἐνίοτε ἔχαναν τὸ χάραγμα τοῦ δρόμου, ἀπεπλανῶντο κ' εὑρίσκοντο αἰφνης ἐπὶ τῆς κορυφῆς πελωρίων βράχων, κάτω τῶν ὁποίων ἀβυσσος ἦνοιγε τὸ στόμα τῆς, καὶ πάλιν κατέβαινον μὲ τρεμουλιαστὰ γόνατα, κρατούμενοι ἐκ τῶν πετρῶν καὶ τῶν θάμνων. Ἀνεῖρπον εἰς τὸν κορημὸν ὡς μικρὸν κοπάδιον αἰγῶν ἀποπλανηθὲν καὶ ἀπαγόμενον ὀπίσω εἰς τὴν μάνδραν ἀπὸ